

Stafetten

*Stafetten er en artikelserie, hvor den som har stafetten fortæller om oplevelser eller aspekter af vores fælles interesse. I sidste nummer gav **Steen Ellemose** stafetten videre til **Bo Hermansen** og **Per Andersen** og det er der kommet følgende beretning ud af.*

Den kære bambus,

I sidste nummer af dette udmærkede "magasin", var en Hr. Ellemose så fræk at videregive stafetten til Per og jeg. For at komme lidt rundt om den hobby vi deler, har vi valgt at dele skriveriet lidt op. Per er mere tålmodig end mig, han køber også bøger uden billeder! Per tager sig lidt af historien, samt hvordan en sådan stang kan dannes til. Jeg har valgt at skrive lidt om mine mange år med byggeriet, de glæder og sorger denne dejlige hobby har givet mig i snart 20 år.

Som ung og håbefuldt mand udvandrede jeg fra Fyn for over 20 år siden, og valgte at slå mig ned i det midtjyske. En mærkelig handling, men til trods for at jorden er mere sandet her end på Fyn har jeg aldrig fortrudt mit "træk" dengang. Interessen for at lave fiskestænger i bambus, blev dog allerede grundlagt på Fyn.

Kimen til denne lidt usynderlige hobby blev allerede lagt i mine skoleår. Lis hed en pige som jeg gik i klasse med, og hendes far hedder Jens Bredal. Jens og hans

venner byggede fiskestænger af bambus, det vi kalder splitcane stænger.

Jeg mindes meget tydeligt den fest vi var til i 10. klasse hos Lis - jeg tilbragte nemlig det meste af festen sammen med Jens. Den aften blev startskuddet til et venskab som, den dag i dag, stadig er intakt. Måske fordi jeg den aften var så meget sammen med Jens, at han dagen efter kunne udelukke mig, som "den" der havde drukket hans bajer!

Drømmen om at bygge en fiskestang i bambus blev først en realitet, da jeg havde bosat mig i Jylland. Hos en lokal Grindsted-bank havde de dekoreret vinduet med splitcane stænger, og manden bag dem var Adolf Sørensen. Adolf kørte kursus i Grindsted, og så var jeg "tændt".

Men ak og ve, alt var optaget, og vente til næste vinter kunne der ikke blive tale om. Adolf var så gæstfri at invitere min kammerat Jørgen og jeg på visit. Her blev vi sat ind i sagen, så vi kunne bygge hjemme. Det blev en sjov og lærerig vinter, som jeg kunne skrive meget om, men har valgt at begrænse det til en enkelt historie.

Der skal lidt værktøj og remedier til, for at kunne bygge en stang. En af de ting som man skal bruge er en hærdeovn. På det tidspunkt hvor Jørgen og jeg gik i gang, var der ikke Internet, og bøger ejede vi heller ikke. Hvordan laver man så en ovn som er 2 meter lang og som kan varmes op til 200 grader! Jørgen er ”knald-hamrende” god til elektronik og mange andre ting, så han havde foretaget en beregning på, at hvis vi bruge konsentantråd i en bestemt tykkelse, og x antal meter, så skulle det kunne give den fornødne varme.

Røret til selve ovnen, blev fundet ved en ophugger ved Sdr. omme, hvad vi ikke vidste var, at det havde siddet i en hønsefarm som ventilationsrør. Jeg glemmer aldrig den lørdag, hvor vi efter en uges hårdt aften arbejde havde fået ”dyret” gjort klar! Nu skulle den prøves af i Jørgens garage.

Vi satte 220 V til ”dyret” og vores forventninger var på sit højeste. Det gik langsomt med varmen, så langsomt at Jørgens kone bød på kaffe og nybagte boller i køkkenet, og det kunne vi ikke sige nej til. Midt i de fantastiske gode boller som Ann Birgitte bager, steg der en røgsky op! Både Jørgen og jeg kom ud at starthullerne og ud i garagen. Der stod flammer ud af ”dyret”! Naboer begyndte at kigge, de kunne ikke se ilden, men lugte ”høns”! I guder et syn, her havde vi knoklet jeg ved ikke hvor mange timer på en 2 meter lang ovn, og så var det eneste den kunne at skyde ild og lugte af høns - til stor morskab for naboerne! Alt begyndelse er som sagt svær, og vi gik i tænkeboks. Nu er vi nok sådan af natur, at hvor der er vilje er der vej. Jørgen og jeg er begge glade for en pølse, og ved et besøg i en lille pølsevogn, fik vi i loftet øje på sådan en varme skinne, som giver strålevarme!

Nu vil den kvikke nok tænke, mon næste forsøg lugtede af stegte pølser og pomfritter? Næ nej, vi måtte op med læderet og købte et nyt. Vi byggede en afskærm-

ning ind, så strålevarmen ikke kom direkte op til bambussen, men uden om et skjold, og sådan gik det til at vi fik ”Magda”, som ovnen blev døbt, til at fungere efter hensigten. Den fungerer faktisk den dag i dag, og jeg bruger den stadig, selv om de fleste af mine elever har bygget både automatik, og computerstyring på deres, og til tider gør grin med ”Magda”, men så er svaret altid, gammel kærlighed rustner aldrig.

Den første stang tog Jørgen og jeg det meste af en vinter at lave, og jeg husker ikke hvor mange gange vi var på glat is, men der var en del snak os to imellem, om hvordan vi skulle løse de forskellige ting, men vi kom igennem, og for mig blev det kimen til en livslang hobby, som nok vil følge mig til jeg ikke kan holde en høvl i hånden mere.

I starten brugte jeg en ”raket lim” som var meget hård, og jeg glemmer aldrig spidsen på stang nr. 3, en 3 delt fluestang! Efter af have lavet det meste færdig, og spidsen var klar til at få monteret øjne, så skulle jeg lige se om der var ”svip i svinet”, og hokus pokus, så havde jeg 6 splitter i hånden! Den lim var ”færdig”, og der blev talt med hævet stemme til ekspedienten fra byggemarkedet, splitcane stænger var ikke hans speciale!

Efter nogle få år var jeg så fræk at kontakte Ib Olsen, og et besøg blev sat i scene. Det blev til mangen en god snak med Ib, og vi lavede de første udgaver af de lette feruler som jeg i dag bruger. Da jeg byggede den første 6 delte fluestang for en del år siden, vejede de 5 sæt feruler tilsammen 6,7 gram. Til sammenligning vejer et sæt feruler til en klassisk Hardy stang omkring 5 gram. Når jeg nævner det er det fordi, det er altafgørende for en god stang, at ferulerne er så lette og korte som muligt, da det påvirker og ødelægger en stangs aktion. Kan de ikke blive for lette og for små vil nogen tænke, jo, jeg fandt grænsen, da de flækkede!

Et års tid efter jeg havde mødt Ib, ringede en herre ved navn Preben Torp Jacobsen en aften. Han havde hørt igennem Ib, at jeg også var smittet af "bambus-ittis!" Preben havde mange kontakter til det store udland, og det betød at jeg ad den vej fik andel i den store viden Preben havde. Preben selv havde en meget stor kærlighed til splitcane stænger, og han bidrog gerne med sin store viden og ideer til udviklingen af stængerne. Når vi talte udvikling og forsøg de sidste år Preben levede, fik man tit beskeden "du er ikke rigtig klog knægt", men altid sagt med charme og varme.

I de første år bygger man som ny en masse forskellige stænger, fluestænger, både en og to hånds stænger, spindestænger i alle længder osv. Jeg fandt hurtigt ud af at min kærlighed var og er de små og korte enhånds stænger til det lette fluefiskeri. Mange splitcane stænger har efter min mening en langsom aktion. Jeg har prøvet stænger, hvor man næsten kan nå at spise sin madpakke mellem bagkast og fremkast!

I over 15 år, har jeg forsøgt, efter bedste evne, at gøre de små stænger hurtigere i aktion, og det har ført til mange forsøg, og mange destruktive forsøg, men det har også ført meget godt med sig, for hvis man ikke finder grænserne, så ved man jo ikke om der kan "trækkes" mere ud af den kære bambus.

De sidste år har jeg brugt til at "rør bygge" stænger. Et rør er både lettere, stivere og hurtigere end et massivt rør. Det har ført til, at der er meget lidt bambus tilbage på de stænger jeg laver i dag. Og tro mig, også her er der en grænse, men det var forsøget værd.

I de mange år som nu er gået, siden "Magda" blev til, er det blevet til rigtig mange stænger og alt muligt andet i bambus, fangstnet, fluebokse osv. Igennem min hobby, har jeg mødt mange søde og dejlige mennesker, som den dag i dag betyder alt for mig.

Som ung og håbefuld stangbygger, talte jeg tit til "ikke fiskere" om min hobby. Den strategi, skal man overveje, for af de uforstående betragtes man meget let som en komplet tåbe, for hvem bruger 100 timer på en blomsterpind! Blandt lige folk, nyder man dog ofte anerkendelse, og så lever man med den anden titel - det er trods alt dem som ikke forstår meningen med selve livet.

Er du en af dem som har lyst til at prøve kræfter men stangbygning og mangler lidt start hjælp, eller du er måske i gang, men mangler en at snakke med, så er du velkommen til at ringe.

Knæk og bræk
Bo Hermansen
75 33 38 34